

Ahojte mí fanouškové,

hlásím se vám po delší době, pár dní před svými druhými narozeninami. Když se mě zeptáte, kolik budu mít ročků, tak (budu-li mít náladu) vám řeknu, že „va“ – a taky vám to ukážu na prstech – vztyčeném palci a ukazováčku. Ale pro jistotu na obou rukou... Takže nenásobit – ne 4 ale 2. :-)

Nicméně než dojde k této mé druhé životní události, tak se toho odehrálo mnoho předtím. A na to už jste si asi zvykli – o minulém vás zde zpravuji a informuji. Nuže – vzhůru do minulosti!

17. února jsem začal spontánně chodit na malou; normálně už nosím „šipiky“ (slipíky) a když chci čůrat, řeknu prostě „čuat“ anebo letím k záchodu a volám „Honem!“. Tu druhou stránku záchodové problematiky zatím ale nezvládám... S tím většinou letím až ex post... Zavolám „Bobek!“ a běžím k záchodu, ale vždycky mi ho najdou už v „šipikách“... Nechápu. A musím přiznat, že s tou spontaneitou čůrání už to taky není tak růžové – někdy dám vědět sám, ale dost často mě tam musejí lákat dospěláci (moc se mi tam nechce). No a někdy – se prostě přihodí – najednou mám mokré i ponožky... (Máte pak slyšet, jak pronikavý hlásek ve mně třímá...)

Když už jsme u téhle tematiky, prozradím vám jedno ze svých mnoha nových slovíček, které s ní tak nějak souvisí (k těm dalším také viz níže v mém pravidelném lingvistickém okénku). To se tak prostě stane, že si hraju, ohnu se třeba pro hračku a vtom... Z mé odvrácené tváře vylítne vzduch... Já to samozřejmě zaregistruji (většinou) a pronesu jen: „Badon.“ (pardon)

Významným dnem pro mne byl také 20. únor. I když jeho význam pociťovali spíš dospěláci než já – mně to bylo více méně jedno. V tento den mi totiž ostříhali vlasy. A přesto, že už jste k této události většina z vás obdrželi speciální obrazový materiál, tak to zde nemohu opominout zmínit. Přijela za mnou do Úpice stříhací teta Eva a mě na ní nejvíce zajímaly její hřebeny. Zajímaly mě natolik, že jsem si ani nevšiml, že mi stříhá vlasy. Naši si mysleli, že budu asi neostřihatelný; když mi máma totiž jenom stříhá nehty, je to nekonečné přemlouvání a umravňování a ještě mi k tomu pustí nějaký filmeček. A vidíte – stačilo pár hřebenu...

Abyste mohli porovnat výsledek celého šmik-šmik podniku, ukážu vám – pro připomenutí – nejprve, jak jsem vypadal předtím. Použiju k tomu obrázek, který byste mohli spatřit kdekoliv, kam s našima přijedu (alespoň na jednu noc).

Snažím se přiložit ruku k dílu, tj. k přenášení tašek z auta dovnitř (anebo, při odjezdu, opačným směrem). Specializuju se zejména na svůj kufr s kolečkama. Můj je proto, že v něm jsou výhradně moje věci – prakticky samé oblečení. Děsně mě ale

baví ho tahat; má taky zasouvací ucho – to už umím taky vytáhnout. No a když přetransportuju kufr, neznamená to, že jsem s prací skončil. Kdepak! Vrhám se po dalších taškách. Pravdou ale je, že většina z nich je těžší než já, takže k efektu přenášení z mé strany málokdy dojde. Ale někdy, když se

třeba vracíme z většího nákupu, najde se kupříkladu balík toaletního papíru. Abych se ale vrátil k tomu stříhání: Výsledný efekt si můžete prohlédnout na obrázku vpravo.

Já jsem ale vůbec takový tvor nápomocný. Když vidím, že bych někde mohl být užitečný, neváhám a jdu do toho. Třeba když máma skládá prádlo. Pronesu jen „Pomužu.“ a jde se na věc. Mé skládání však máma zrovna moc neoceňuje... Nebo tuhle jsem posledně přišel do kuchyně a táta zrovna myl nádobí. I chopil jsem se kuchyňské židle a s „Pomužu.“ na rtech jsem se jal tlačit ji k lince (jako že si na ni vylezu, abych dosáhl). Jenže táta už zrovna končil, takže mou snahu sice ocenil, poděkoval, ale z mytí nádobí už nebylo nic.

V neděli 9. března jsem s našima a pár dalšíma ňamňama a dospělákama vyrazil do pražské ZOO. Počasí bylo fakt nádherné (jaro už bylo vlastně v plném proudu). Vzali jsme to kolem pouti, co se jmenuje jako já, a tam jsem viděl jednu atrakci, co vypadala jako větrný mlýn – já jí ale říkal „žeáp“ (jeřáb). Pak jsme šli parkem jménem Stromovka. Cestou jsem viděl nejméně dvě ptačí budky na stromech. Taky jsme v tom parku chvíli pobýli. To bylo dobře, protože tam měli klouzačku. Jak mi to fičelo, můžete vidět dole. Na žebříku mě jistil táta, cizí ňamňu, která už

leze za mnou, zase jistí asi její táta. V zoo jsem viděl i nějaká zvířátka – tygra, lvici, nějaké kozy, plameňáky a taky ledního medvěda; tučňáky zrovna krmili, ale mě nejvíc zaujalo jejich „be!“, které měli v bazénu ve vodě. Špindírové!

Když jsme u těch tygrů: Na další stránce můžete kouknout, že jsem jednoho z nich šel navštívit osobně. Ale nebojte – nebyl živý. Jinak by mě k němu máma asi jen tak nepustila... Aspoň doufám. Naši totiž říkají, že jsem dítě k sežrání – a někdy tygrem...

K obědu jsem si dal s mámou a tátou kuřecí gyros s hranolkama – mňam! Cestou zpátky jsme s tátou řešili, že v přeplněném autobuse „Duch. Není!“ (Chybí vzduch.) a pak najednou nevím o ničem... Po dvou minutách jsem se probudil a pak byl zase čilý až do večere doma. V tramvaji jsem si ještě uhájil svůj kočárek před jednou dotírající ňamňou. No považte:

Sedím si v kočárku, koukám po tramvaji a ta ňamňa, co seděla kousek ode mě na klíně své mámě, si najednou dala ruku na můj kočárek! Řekl jsem jen rázné: „Néch! Ňamňovo.“ Naštěstí pochopila.

O pár dní později, přesněji 13. března, jsem pro srovnání šel s mámou, babi Irovskou a bratránkem Mildíkem navštívit ZOO v Jihlavě. – No, taky zvířátka. :-)

Teď se vám musím pochlubit, že už umím bordit na motorce! Mám dvě: jednu jezdím po bytě (a často ji opravuji) a druhou, co už měla špinavá kolečka, drandím po venku. Když to rozpálím, nemáte šanci mi stačit! Mám k tomu samozřejmě i patřičnou výstroj – „pibu“ (přilbu) na hlavu. Jak vypadám v celé své kráse, můžete juknout níže. Vpravo navíc uvidíte, jak ze své „motoky“ koukám na „žeáp“ (nebo taky „jeáp“). Hodně mě fascinuje. Je vidět i z oken našeho bytu v Praze (tedy, teď nějakou dobu nebyl, protože jsme měli okna kvůli zateplování baráku zalepené igelitem...). Často na něj koukám. Vylezu si třeba na křeslo, abych byl větší, a pozoruju, jestli se „točí“ a tak.

Začátkem dubna jsem byl zase u toho pana „dotoa“, co do nás ňamňů pouští ty své včeličky. Měl tam jednu i pro mě. Tentokrát ji nasměroval do mého ramene. Sice jsem projevoval nevoli, ale naši se oba shodli, že když se kolikrát vztekám kvůli úplné prkotině, tak řvu asi 10× intenzivněji... (Nechápu, co myslí těmi prkotinami?)

10. dubna zaznamenala máma jednu z mých prvních víceslovných vět. Netvrdím, že je to ta úplně první, ale tu nejprvnější si já beztak nepamatuju. V Úpici, v pokojíčku, kde spinkám, mám na stěně takové hodiny se žirafou, která pokyvuje nohama. Já na to po probuzení koukal a měl jsem potřebu to nějak okomentovat (tuhle potřebu mám vůbec tak nějak skoro pořád). A tak jsem pronesl: „Šáfa – oupá – nošikama.“ A za tím, kdyby to snad nebylo jasné, ještě: „Hodiny – tik-ťak.“

A zase jsem se velmi elegantně přenesl ke svému lingvistickému okénku. :-) Dále tedy následuje jen výčet některých mých nových výrazů, popř. nově upravených předchozích. Mluvím totiž skoro pořád – naši říkají, že tu pusu nezavřu... :-) A někdy mi prý vůbec nerozumí. No není to s nima jednoduché.

- „mašiky“ (mašinky – seriál o vláčcích), „šoui“ (šmouli)
 - skrze „mašiky“ se dostávám k popisu dalších dopravních prostředků (to budete koukat, jak jsem postoupil od svého univerzálního názvu „brrm-brrm“): „motoka“, „pajík“ (parník), „atobuš“ (vylepšil jsem „abuš“), „tavaj“ (tramvaj), „popeáš“

(popelář), „adó“(později „atado“) – letadlo (+ patřičné pohyby vodorovné dlaně ve vzduchu doprovázené zvuky „ššššš“), „beton“ (míchačka na beton), „dátauák“ (nákladník), „ašiči“ (hasičské auto, doprovázím pomocí „hó-ží“ a afektovanými pohyby rukou s rychlým vyslovováním „čikat čikat čikat“ [stříkat... z hadice]), „bagə“ (bagr), „tatóə“ (traktor), „vətujík“ (vrtulník), „koo“ (bicykl), „kamijon“, „dodáka“ (dodávka); „žeáp“ (jeřáb) a „auto“ už snad ani nemá cenu zmiňovat :-)

- „dakuji“ (nebo „děkuji“) – pronáším často, i když něco podávám :-)
- „Večiek“ (Večerníček), postupně jsem to vylepšil na „Večejiček“
- „kakajo“ – to mám moc rád (dostávám ho ke snídani)
- „piši(n)ka“ (písmenka), třeba když něco v TV „kočí“ (končí), titulky; taky už vím, že kulaté písmenko, jako kroužek, je „o“, a to štíhlé, co má nad sebou „teku“ (tečku), je „i“
- „biku“ (v bříšku) a poplácání se na hrudník = komentování, kde skončila mňamka
- „zapojity“ (zapojený) – to si takhle chci třeba spojit prsty na rukou, nebo se mi podaří připojit vagónek k „mašice“, no a když se to povede, tak to dám slovně najevo: „Zapojity.“
- „Čo to jé?“ / „Čo je tó?“ – to se teď tak vyptávám, na ledacos (někdy i na věci, které znám; sám nevím, proč... ;-)
- Mašíšek (takto se taky tituluju)
- „Mušime koupit.“ (reakce na cokoli, co dojde) – hlavně „bobonky“ (gumové medvídky)
- „omim“ (umím) – když dávám najevo, že něco zvládnu sám – třeba oblékání trička (provlíkní rukou skrz rukávy apod.)
- „dopokoje“ – většinou pokoj, kde se dá hrát si – říkám to klidně i venku, kde žádný pokoj není – prostě tím vyjádřím, kam bych se chtěl vydat... (často při tom s sebou táhnu za ruku nějakého dospěláka)

K mluvení tady mám ještě jednu poznámku: Všiml jsem si, že když na někoho voláte nebo ho oslovujete, vždycky to končí na -o – „Mámó!“, „Tátó!“, „Tetó!“ atd. Já si tohle pravidlo aplikoval i na (skoro) všechna ostatní slova, takže když jsem třeba nemohl najít mezi hračkami „šona“ (slona), volal jsem na něj: „Šonó! Deší!“ (Slone, kde jsi!) Nebo když jsem hledal pána, abych ho usadil do kabiny bagru: „Pánó!“ (Pane!) Ale abyste si nemysleli! O pár řádků výše jsem dal do závorek slovo „skoro“, protože když jsem nemohl najít řidiče nákladníku, zavolal jsem: „Židičí! Deší!“ :-)

Nedávno jsem měl rýmečku, a tak mě trápily tekoucí nudle. Protože neumím smrkat, volal jsem vždy o pomoc – o utření nosu. Zvolal jsem: „Ho-uba! Mám!“ (Mám holuba.) Někdy jsem k tomu pro zdůraznění dodal: „Ho-uba! Vəkú, vəkú!“

Jednou takhle v noci (byla už jedna pryč) mě přišla máma utěšovat (to já tak v noci někdy mívám – něco se mi zdá, ...). Bylo to ještě v době, kdy jsem k večeři dostával kaši a ke snídani mlíčko – obojí ve flaštičce; dnes už večeřím i snídám jako dospělák a nějakým flaštičkám už dávno odzvonilo. Nicméně když máma přišla k mé postýlce, řekl jsem: „Kaši.“ Mámu to pobavilo, vždyť jsem večeřel, a tak si asi myslela, že mluvím ze spaní a pokoušela se mě utěšit a uspat. Ale já to myslel vážně! A tak jsem znovu pravil a ještě k tomu dodal: „Kaši, pošim!“ Zjistil jsem, že když ke svým žádostem dodám tohle slůvko a ještě k tomu i třu dlaněma o sebe (asi ve výši krku), tak jste nějak povolnější. :-) No a tu kaši jsem tehdy dostal. Zaplnil jsem prázdné místo v bříšku a mohl tak přejít opět k příjemné noční činnosti – „pinkání“.

Před dvěma týdny jste měli zase nějaké svátky. Ten název je hodně podobný těm svátkům, kdy si zdobíte doma dřeviny. Teď mi akorát vypadlo jméno... Něco jako rozlehlé večery... Á! Už vím – Velikonoce! Byl jsem v tu dobu v Karviné.

V den D jsem se vydal navštívit s pomlázkou i prababi. Musel jsem jí tam taky zkontrolovat „ajika“ (vajíčka).

Těch vajíček bylo ostatně vůbec tak nějak všude dost. Pochopil jsem, že si namísto stromů o těchto svátcích zdobíte vajíčka. Jo a taky bušíte těmi opentlenými věcmi do lidí. Tohle mě docela bavilo. :-) Když jsem byl v laufu, tak jsem to bral hlava nehlava a schytl to i děda. :-) A při tom jsem si výskal svým vysokým hláskem.

Než se rozloučím, napíšu vám ještě, jaký jsem nedávno vedl s našima filozofický rozhovor:

Táta: „Matýsku, seš lump?“

Já: „Ne. Matěj!“

Máma: „A je Matýsek loupežník?“

Já: „Néni.“

Máma: „A seš čertík?“

Já: „Ano.“

Táta: „A jak dělá čertík?“

Já: „BII-III-III...“

(prý jsem se tím k něčemu přiznal – nevíte k čemu?)

Tak, přátelé, já se s vámi loučím. Pro dnešek by toho bylo dost a já se zase někdy ozvu. V mém životě se stále něco děje a všechno kolem je zajímavé. Nedá se vám to tady vypovědět vše, to by bylo na román... :-) Tohle není deník, spíš taková občasná „sonda“ do mého soužití tady s vámi. A že tady máte věcííí! Tak se mějte, doufejme, že bude teplo a že nebude moc přšet.

Váš Mašišek